

AE 1914

Δόγμα Αιτωλῶν ὑπὲρ Μυτιληναίων. — Ἐπιγραφῆς Τήνου ἀναγνώσεις. 87

ἄς προφά]σιος μηδὲ κατὰ γ[ᾶν μ]η[δὲ κατὰ θά-
λασσαν· εἰ
δὲ τίς κα ἄγη]ι, τὰ τε καταχθέν[τα ἀναπερ]ά[σ]σειν
τὸν στρ]αταγὸν ἀεὶ τὸν ἔναρχ[ον ὄντ]α καὶ τοῦ[ς
5 ἀγνηκό]τας κύριον εἶμεν ἀνάγ[οντα] ἐν τοῦ[ς
συνέδρο]υς ὡς τὰ κοινὰ τῶν [Αἰτωλ]ῶν β[λάπτον]-
τας· ὑπ]ὲρ δὲ τῶν σωμάτων ὧν ἐνεκάλεον
Μυτιλη]ναῖοι Ἀγελᾶοι καὶ Διοδώρωι, τοὺς συν[έ-
δρους ἀεὶ] τοὺς ἐνάρχους καὶ Λύκον τὸν στ[ρα-
ταγὸν 40
10 φροντ]ίζειν ὅπως ANIEΛ^XΘEΩNTI αὐτοῖς [κ]αὶ
..... EN FIB IAE.....

Ὡς πρὸς τοὺς στ. 1-3 πρβ. IG XII⁵ 526₂ καὶ 527₆· IG XII² 15₂ 17· AE 1905, 83 12. Ἡ ἐν στ. 1 συμπλήρωσις ἀπὸ μηδεμιᾶς προφάσιος ἐφείλεται τῷ κ. W. R. Paton, ἀνταποκρίνεται δὲ ἰκανῶς εἰς τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ λίθου ἀναγνωρισθέντα ἔγνη· ἡ δὲ φράσις ἐάν δὲν ἀπατώμαι δὲν ἀπαντᾷ εἰς τὰ ἄλλα ὅμοια δόγματα τῶν Αἰτωλῶν. Ἀντι τῆς ὑποτακτικῆς ἥτις ἐν τῇ φράσει εἰ δὲ τίς κα ἄγη εἶνε συνηθεστέρα, εὐρίσκειται ἐν IG XII⁵ 527₈ (πρβ. add. σ. 317) ἡ εὐκτικὴ εἰ δὲ τις κατάρχοι· ἴδε Hermes 1909, 42 καὶ Jh 1911, 248. Ἀγνηκότας· πρβ. BCH 1881, 374 (SIG 295)₅ καὶ IG V 26₉· ἡ ἀγνηκότας, πρβ. Fouilles de Delphes III₂, 135, DI 1411. Τὰ ἐν τέλει τοῦ στ. 5 ὑπ' ἐμοῦ συμπληρωθέντα συμφωνοῦσι πρὸς τὸ τοῦ Lolling ἀντίγραφον διότι κατὰ τοῦτο ὁ λίθος ἔχει EN καὶ οὐχ' EIN, ὅπως γράφει ὁ W. R. Paton· ἐάν δὲ ἔχη EIN, ὁ χαρακτῆς ὅπως Jh 1900, 52 εἶπον, ἴσως εἶχεν ἐν νῶ ἀντὶ τοῦ ἐν τὸ κοινὸν εἶς. Τὰ ἐν στ. 10 μετὰ τὸ OΠΛΞ ὑπὸ τοῦ Ἀγγλου ἐπιγραφικοῦ ἀναγραφέντα ANIEΛ^XΘEΩNTI δὲν ἐπιτρέπουσιν ἰκανοποιητικὴν κατὰ πάντα ἀνάγνωσιν· ἀνατραχθέντι (πρβ. Jh 1911, 212) ἢ:

ἐ[πανα]χθέντι? τὸ δὲ τοῦ Lolling ἀντίγραφον δὲν ἔχει εἰμὴ τάδε·

ΠΥΞ Ε.....ΘEΩNTI

Τὸ ῥῆμα κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀναφέρεται εἰς τὰ σώματα περὶ ὧν ἐν στ. 7 ὁ λόγος, ὁ δὲ πληθυντικὸς ἴσως δικαιολογεῖται διὰ τοῦτου ὅτι πρόκειται περὶ πλειόνων προσώπων. Ἐν στ. 11 δύναται νὰ εἰκάσῃ τις ὅτι ἀρχίζει νέα φράσις διὰ τῶν λέξεων εἶμεν δέ.

Ὅτι ὁ Ἀγέλαος δύναται νὰ εἶνε ὁ γνωστὸς Αἰτωλὸς ὃς ἐν ἔτει 217/6 καὶ ὕστερον (πρβ. ἄνω σ. 85) ἐχρημάτισε καὶ στρατηγὸς τοῦ κοινοῦ τῶν Αἰτωλῶν, ὁ Λύκος δὲ ὁ ἐν τῇ ἐκ Μελιτείας ἐπιγραφῇ IG IX² 205₃₄ ὡς γραμματεὺς τοῦ συνεδρίου ἀναφερόμενος Λύκος Ἐρυθραῖος, εἶπον ἤδη Jh 1900, 52, ἀπεδέχθη δὲ τὴν ἐκ τούτων ἐξαγομένην χρονολογίαν τοῦ δόγματος καὶ ὁ ἐσχάτως περὶ Λέσβου γράψας H. Pistorius, Beiträge zur Geschichte von Lesbos im vierten Jahrhundert v. Chr. (Jenaer historische Arbeiten 6), 150. Ὅτι κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ τρίτου πΧ αἰῶνος αἰ νῆσοι καὶ τὰ παράλια τοῦ Αἰγαίου πελάγους πολλὰ καὶ δεινὰ εἶχον νὰ ὑποστῶσιν ἐκ τῶν συχῶν εισβολῶν τῶν ἐξ Αἰτωλίας καὶ Κρήτης ὀρωμένων πειρατῶν μαρτυροῦσιν ὁ Πολύβιος Δ' 16, 10. IH' 54 καὶ αἱ ἐπιγραφαὶ IG II⁵ 385 c (SIG 241-243), IG II 357, IG XII⁵ 36 (SIG 244), πρβ. B. Niese, Geschichte der griechischen und makedonischen Staaten II 430 καὶ Hiller von Gaertringen IG XII⁵ p. XVIII test. 1338 b. 1343.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 17ῃ ἰουλίου 1914.

Adolf Wilhelm.

Ἐπιγραφῆς Τήνου ἀναγνώσεις

ὑπὸ

Adolf Wilhelm.

Ὅνοματὰ τινα τοῦ ἐκ Τήνου καταλόγου τῶν ἐπωνύμων ἀρχόντων τῆς πόλεως MB 1911, 253 δὲν ἀνεγνώσθησαν ὀρθῶς. Ἀντὶ [Ἐ]ρασιῆρος στ.

22 γραπτέον [Φ]ρασιῆρος· πρβ. Φρασιῆριδος IG XII⁵ 137, Φρασιῆριδος VII 2819· ἀντὶ Διανίων στ. 26 Δια[α]ίων (ἢ: Δια[α]ων); γνωστὸς εἶνε Δί-